

Corona

Mel. Egetræet tungt af alder

1.

Lille, store sejerfinder,
vid du blot, at vi dig slår,
om du flyver over tinder
og til verdens ende når!

Det vil koste angst og penge.
Det vil kræve hjerteblod.
Mange vil fra deres senge
rives med af dødens flod.

Vi vil kæmpe, det er givet,
og bevare vort humør!
Vi vil glædes over livet!
Vi vil smile, så du dør!

Snart vi da vor sejer vinder,
for du skaber sammenhold.
Glædesole nu oprinder,
og de stråler tusindfold.

Du, Corona, om du vinder,
taber du, for det bli'r sandt,
i historien man finder:
Næstekærligheden vandt!

2.

På alverdens hospitaler
kærlighedens muse går,
og berører personaler,
så de hjertebanken får.

Glæde de til syge rækker,
smil så varme følger med.
Deres kærlighed nu vækker
tro på, livet varer ved.

Håbet lever og har vilje,
vil sig gerne folde ud,
som den kære påskelilje
altid lyder solens bud.

Kærlighed vil smerter lindre,
hvor så mange af os dør,
og vil præge vores indre.
Nuet bliver ej som før.

Pandemien skaber øder.
Lad os synge livets sang:
Kvinder ligger nu og føder.
Slægt skal følge slægters gang.

3.

Det er sagt til hver en alder:
Du går bort, "Alt kød er hø!"
Men når slægtens stammer falder,
ængstes vi dog for at dø.

Da det grønne, Jordens lunger,
skaber ilt af CO₂,
lyder det fra manges tunger:
Lad naturen have ro!

Er vi mon Coronas frænder?
Mens den æder lunger op,
save fræser, skove brænder.
Er vi med i dødens trop?

Regnens skove vi nu værner!
Er det bare fine ord,
som politikere kværner?
Får de dollars under bord?

Solen varmer, planter blegner,
og vi hoster, fattig, rig.
Mellem træerne, der segner,
lyder angste dyreskrig.

4.

Flagermus formørker månen,
mens de flygter ind mod by,
hvor der er en stadig dånen
fra den skjulte virussy.

Var den gemt i skumle kamre?
Vil den hævne vores færd,
så vi alle kun kan jamre,
mens den fører dødens sværd?

Det er sent, den virus kommer
frem til vor bevidstheds lys,
og med hostestød nu trommer
hele folk til febergys.

Blev den skabt af forskerhjerne
som en evnerig mutant?
Ville hjernen være stjerne,
men blev kun en diletant?

Tusind timeglas udrinder.
Må det gode blive gud,
så vi fremtidshåbet finder
som et varmt og kærligt bud!

5.

Dagen dages, solen stiger
hyllet i sin fine krans.
Efter varme hjerter higer -
helt fra København til Trans.

Lysets blink i duggens dråbe
på et lille blomsterblad
får et hjerte til at håbe
på igen at blive glad.

Vi Coronas sejre kender
i den hårde, mørke dyst.
Men nu håbet alting vender,
så at livet bliver lyst.

Alle lyde vågner stille.
Fugleflojt fra træets top.
Duggens perler langsomt trille.
Nu står glædesolen op.

I den ny tids morgenrøde
vågner kærlighed igen,
og udi naturens grøde
vi går tur med hjertets ven.

Jens Kristian Lings
2020